

нажежва подковитѣ, забива клинцитѣ и отново на-
мѣстя нозетѣ. Ковачътъ стои и гледа.

— Бива те! — казва той на св. Петра.

— Нали?

Следъ малко идва ковачева майка да го вика
за обѣдъ. Тя бѣ стара, прегърбена, цѣла сгър-
чена и едва се тѣтри.

— Гледай и прихващай! — дума св. Петъръ
на ковача. Грабва бабичката, пѣхва я въ жаравата
и изкова отъ нея една чудна, млада хубавица.

— Да, повтарямъ: добъръ майсторъ си! —
казва ковачътъ. — Да, надъ моята врата пише:
„Ковачъ надъ ковачитѣ“, но пакъ казвамъ: „чо-
вѣкъ, докато е живъ, сѣ се учи.“ — И трѣгна за
кѣщи да обѣдва.

Върна се после и човѣкъ води конъ за ковка.

— Ей сега! Азъ туку що научихъ какъ ху-
баво и бързо се подковава.

И почна да чупи и да рѣже съ трионъ нозе-
тѣ на коня. Откъсна всички и дума:

— Какво ще се бавя да ги кова една по една.

Наслага нозетѣ въ огнището, турна вжглища
и накара чирака да надува духалото. Но, разбира
се, нозетѣ изгаряха, и ковачътъ трѣбваше да пла-
ти коня на човѣка. Това не му се до тамъ пон-
рави, но туку вижда бабичка една да минава. И
си казва: „съ коня не сполучихъ, ще сполуча съ
тая бабичка.“ Грабва горката жена и я пѣха въ
огнището. Тя вика, пищи, моли му се. Но кова-
чътъ не иска и да чуе.

— Отъ старостъ ти си и обезумѣла. Не си
знаешъ късмета! За минутка само ще те подмладя,
и петъ пари ти не ща.

Уви, и бабичката изгорѣ, както конскитѣ нозе.